

ही एक अनोखी प्रेम कहाणी आहे. कृष्णमेघा (काळा ढग) आणि सागर यांची. ग्रीष्म ऋतु मध्ये अती उष्णतेमुळे समुद्राच्या पाण्याची वाफ होते आणि ती वाफ वर आकाशात जाऊन त्याचा काळा ढग बनते. तीच ही कृष्णमेघा! सागराचा विरह सहन न झाल्यामुळे कृष्णमेघा विव्ळते आणि तिच्या मुखातून हे विरह गीत बाहेर पडते.

मीलन

मी चंचल कृष्णमेघा, तू अथांग विशाल रत्नाकर
तुझ्यापासुनी तुटूनी नाते, आले दूर दूर नभावर
ग्रीष्माने घातला घाला, केली अपूली ताटातूटी
एकाकी करिते भ्रमंती, प्रीति परी तुजवरती
भटकते मी दिशाहीन, घेते हेलकावे वाऱ्यासवे
आठव येता सागराची, ढाळते टपटप आसवे
दडून आहेत मनात माझ्या अनंत भाव भावना
हसू-आसू, व्यथा-आशा साऱ्या अंतःसंवेदना
हर्ष-खुशीच्या आड लपविते खेद अन् वेदना
संघर्ष-बिजली कडाडते आतून, करते तेव्हा गर्जना
स्थैर्य हरवले कुठेतरी, बेभान मन आक्रोश करी
होईल भेट सागरा कधीतरी, जगते या आशेवरी
वादळला सागर अफाट, साहवेना त्यालाही दूरी
उफाळून धडकती, आतूर लाटा किनाऱ्यावरी
येईल वर्षा दवबिंदू घेऊन, बरसेन तिजसवे भूवरती
मीलन होईल सागरासंगे, येईल प्रेमाला भरती

शीतल पाटकर

sheetalpatkar@hotmail.com